

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICA

INSERATE

conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foale înscrise în Registrul de Publicații al Trib. Târnava-Mica sub Nr. 2-1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 250 Lei
Pe 6 luni . . . 150 Lei
Pentru străinătate 750 Lei**Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă**

Abonament nou

Anul 1941, al 51-lea din viața „UNIRII” a fost rău și greu din cale afară. Anul mărilor dureri naționale și al chinuitoarelor griji pentru existență. Sfășierea hotarelor ne-a înșăngerat inimile și, deodată, ne-a sguduit și temeiurile materiale ale apariției gazetei. Multimea cea mare a credincioșilor și cititorilor noștri a rămas, vremelnic, în țară străină, unde cuvântul Blajului nu-i iertat să pătrundă.

Ajutorul lui Dumnezeu însă s'a arătat darnic cu noi și cititorii, atâția câți ne-au rămas în țară, s'au dovedit înțelegători al importantelor interese bisericesti și românești ce se leagă de apariția neîntreruptă a „Unității”. În locul celor din robie, entuziasmul lor ne-a câștigat abonații noul din rândurile credincioșilor de acasă și, în locul simplilor taxe de abonament, spiritul lor de sacrificiu ne-a dat sume importante, în forma abonamentelor de susținere. — Primească, cu toții, caldele și sincerele noastre mulțumite.

Anul nou 1942 se anunță și mai greu, și mai amenințător decât acela pe care l-am îngropat. Zărilor rămân tot înecate în sânge, lacrimile sporesc, mizeria crește. Crește, în același timp, vertiginos, scumpirea vieții, și, cu ea . . . cheltuelile de apariție ale gazetei. Ce ne rămâne de făcut, în această perspectivă întunecată?

Suntem hotărâți să mergem înainte cu orice preț, cu orice riscuri și sacrificii. — Ne punem din nou încrederea întreagă în Dumnezeu, pe care ne străduim să-l slujim cu credință, și în înțelegerea a cititorilor noștri încercați și jertfelnici. Ne vedem constrânși să urcăm prețul abonamentului la 250 lei pe an, 150 lei pe o jumătate de an, 750 lei pentru străinătate. — Pentru unii, știm, ori cât de modestă această urcare de 50 lei, va fi o povară. Ii rugăm s'o poarte cu dragă inimă, știind că noi trebuie să înfruntăm greutăți și mai mari.

Și pe toți îi rugăm să știe și să creadă, că chiar dacă acest abonament urcat ni s'ar plăti de către toți, fără întârziere, tot nu vom putea acoperi cheltuelile toate câte sunt și câte vor mai fi de bună seamă. Suntem nevoiți deci să facem, de pe acuma, și un alt apel către iubii noștri cititori, către toți prietenii și binevoitorii cari înțeleg rostul „Unității” în viața neamului și a Bisericii noastre. Rugarea este aceeași ca și în anul trecut: abonați noi și daruri de bunăvoie peste taxele de abonament obligatorii. Așa, dar numai așa, vom putea răsbate și prin valurile încercărilor pe care ni le pregătește 1942.

Fie, cu toate acestea, ca anul 1942, cu ajutorul lui Dumnezeu, să aducă biruința dreptății române și paceacreștină!

Steaua sus răsare...

(+). Ziditorul a toate a știut grăi, în toată vremea, în multe feluri și în multe chipuri, (Evrei 1, 1), făpturii sale celei mai alese și mai dragi: omului. Când așa-i place Lui, crainici îi sunt vânturile și slujitori flacărele focului, (Ps. 103). Glas de proroc, semne cu tălc, cuvânt rostit de dobitoc necuvântător, ori stea luminoasă ce se arată pe ceriu, îi sunt tot atâtea căi pe cari se poate apropia de cei cărora vrea să le destăinuie voința și plăcerea sa. Celor Trei Crai dela Răsărit, după cum ne spun Scripturile, le-a grăit pe calea stelei ce a răsărit „ca o taină mare”, cum știe colinda românească, și i-a călăuzit la Viflaim să se închine nou născutului împărat al veacurilor. — La început de An Nou, cu perspective ca cele ale anului în care am intrat, nu putem face lucru mai bun decât să petrecem și noi, alături de Magi, în lumina stelei de taină, încercând să-i desprindem învățămintele ce ni-se potrivesc nouă.

1. „Unde este împăratul Iudeilor cel ce s'a născut?” (Mt. 2, 2). Așa întreabă Craii dela Răsărit pe ierusalimiteni. Și suntem ispitiți și noi să ne întrebăm: De ce mai știricesc un lucru ce li-s'a descoperit atât de împede și în chip atât de minunat? — Pentru că pe lângă lumina de sus, vreau să ia sfat și dela oameni. Ceeace e un semn de deosebită înțelepciune. Oamenii lui Dumnezeu învață dela toată lumea: dela cei de o vârstă cu ei, dela mai tineri, dela mai bătrâni, dela cei cu mai multă învățătură, dela cei mai puțin învățați, dela cei buni binele pe care să-l facă, dela cei răi răul de care să se ferească, dela cei de pe trepte ierarhice mai înalte și dela cei ce sunt mai prejos decât ei pe scara ierarhiilor sociale, dela bisericani și dela mireni de neamul și de legea lor, ori de neam și de lege străină — dela toți și dela toate. Înțelepciunea românească așa știe, și bine știe, că: Cine nu primește sfat, nu e nici de ajutat. Cei peste măsură de încrezuți în procopseala lor, sunt indeobște odioși. Semenii lor se feresc de ei ca de unii în cari se vedește duh din duhul lui Lucifer. Nimenea nu se simte bine și nu muncește cu drag în preajma lor. Doar lingușitorii le fac temenele, profită de ei, și-i disprețuiesc în măsura în care îi cădelnițează. Adecă le dau ale lor dintru ale lor. Intr'aceea minciuna rodește, paragina se întinde, așezămintele sufăr, raporturile sociale se inveninează, prăbușirea se apropie. Mai ales dacă la locurile de grea răspundere s'au săltat tinerei, cărora li-s'au urcat căldurile la cap. Dar nici bătrânii plini de sine nu-s mai buni.

2. „Am văzut steaua lui la răsărit și am venit să i-ne închinăm.” Magii sunt mai feri-

ciți decât prorocul Balaam care văzuse și el răsărind o stea din Iacob și sculându-se un om din Israil (Numeri, 24, 17). Dar se și arată vrednici de această fericire: îndată ce văd semnul ceresc, nu mai stau pe gânduri, nici nu mai pierd vremea cumpănind câte piedeci vor întâmpina, ci pornesc la drum în căutarea nou născutului, hotărâți să înfrunte orice greutate. Cum au și făcut. Și câtă sinceritate în aceste suflete bărbătești și cinstite! Nu se poate să nu-și fie dat cu socoteala că nu-i plăcut unui împărat să-l întrebă de venirea pe lume a unei odrasle împărătești străine chiar în sânul poporului de sub stăpânirea sa. Și ei tocmai aceasta o fac. Mai mult: Mărturisesc c'au venit să i-se închine acestui vlăstar împărătesc străin. — Adevărat: Nu-i bine să umbli cu inima'n palmă la frunză și la iarbă. Dar e adevărat și aceea că tăcerea nu-i totdeauna cea mai înțeleaptă și cea mai demnă diplomație. Trăim între oameni vii și nu între mumii egiptene, și suntem și noi oameni, nu piscuri ce se pierd în zări de ghețuri. Cu „diplomația” anumitor înțelepți în ochii proprii, Sf. Pavel poate c'ar fi rămas o interesantă pildă de stoic „nemuritor și rece”, dar n'ar fi fost niciodată robul lui Hristos care s'a făcut totul, tuturora, ca pe toți să-i măntuiască (1 Cor. 9, 22). Tipurile „îmbumbate” vor fi ele orice, numai figuri apostolice nu. Faptul că unii gură au și nu grăiesc dovedește de atâtea ori un singur lucru: că nu este spiritul Domnului în inima lor. (Ps. 133). Altfel, din prisosința unei inimi bune nu s'ar putea ca inima să nu grăiască celea bune. Răi fiind însă, cum vor purcede împotriva firii lor? (Mt. 12, 34). Încercarea de a se ascunde în mantaua prudenței nu prinde. Afară doar de cazul c'ar recunoaște că-i vorba de așa zisa prudentia carnalis, care numai darul lui Dumnezeu nu este, și numai bine nu odrăsește. Specula, mână în mână cu lașitatea, nu sunt nici sinonime, nici surori cu evlavia de bunăcredință, carea spre toate este folositoare, având făgăduința vieții de acum și a celei viitoare (1 Tim. 4, 8), ci sunt cele mai neîmpăcate dușmane ale oricărei pietăți vrednice de acest nume. Biserica și Neamul nostru a pățimit de nespun în urma acestor metehne ce se încep de minune să se spoiască pentru a părea îngeri ai luminei. Li-se văd însă roadele. Și din roadele lor se cunosc cu adevărat. (Mt. 7, 10). Aici vorbele meșteșugite nu ajută.

3. Steaua Crailor s'ascunde o vreme. Dar iarăși se arată. De care lucru ei se bucură cu bucurie mare foarte. — Sfaturile Domnului nu sunt ca sfaturile noastre. Nici căile

lui la fel cu ale noastre (Is. 55, 8). Atotputernicul pune la încercări grele atât singuratici, cât și neamuri, și așezăminte mici și mari. Pe cari îi iubește mai mult, pe aceia îi încearcă mai strașnic: Pre care iubește Domnul, îl ceartă, și bate pre tot fiul pre care îl primește (Evrei 12, 6). — În drumul nostru spre lumină, ca Neam și ca Biserică, trecem tocmai prin clipele ascunderii stelei. Suferințele noastre sunt mari și de multe feluri. Umlirile — pe lângă toate izbânzile mai vechi și mai noi — așisderea ne sunt adânci și dureroase. Nu clădim însă pe oameni, ci pe Dumnezeu. Deocamdată e ceasul Irozilor haini, a fariseilor scurtvăzători, a saducheilor molatici, a cărturarilor tembeli și a prostimei ce-și vede de mărunțișurile momentului. Nu peste mult însă va străluci din nou pe ceriul nostru steaua călăuzitoare. Despre asta nu ne indoim. Și atunci ne vom închina și noi cu bucurie Stăpânului, aducându-i în dar mulțumirea noastră pentru că ne-a îndreptat pașii prin întunec și printre cursele întinse picioarelor noastre, și ne-a ocrotit când atâția, și căseni de reacredință ori înguști la minte, și răuvoitori ce nici de oameni nu s'au rușinat, nici de Dumnezeu nu s'au temut, au făcut cât au putut ca să grăbiască ingenuncherea și confundarea noastră în rușine și ocară.

Cu această credință neștrămutată călcăm pragul Anului Nou, pe care-l avem înaintea noastră. Și Dumnezeu părinților noștri facă să vedem lucind cât mai curând privirii noastre steaua izbăvirii din relele ce ne cuprind încă, pentru că și bucuria noastră să fie, în sfârșit, mare foarte.

Cuvântul Sf. Părinte. De praznicul Nașterii Domnului, Sf. Părinte a rostit o cuvântare ocazională, retransmisă și la radio. Stăruind asupra tragediei care-i războiul în curs, și asupra prăpădului material și moral pe care-l cășunează, Vicarul lui Hristos a apăsător pe cuvântul că pricina acestui flagel cumplit e faptul că lumea s'a îndepărtat dela principiile religioase.

„Nu catolicismul a dat greș în misiunea sa — precizează Sf. Părinte — ci oamenii s'au ridicat împotriva lui Dumnezeu, în sânul unei civilizații pur materialiste și mecanice.

Nu condamn progresul tehnic, care este un dar al Domnului, ci condamn spiritul și tendința în care au fost folosite progresele tehnice. Vindecarea nu poate veni decât prin întoarcerea la credință, la principiile sociale, naționale și internaționale, care pot ridica o barieră contra sbuzurilor libertății și puterii.

După ce a înfățișat marile greutăți care vor trebui să fie învinse pentru a reconstrui, după războiu, lumea întreagă, Papa a făcut apel la bunăvoința tuturor oamenilor pentru ca legea morală să fie observată în tot universul. Principiile pe care va trebui să se întemeieze în viitor o pace dreaptă și durabilă, ca și o nouă organizare bazată pe ideea morală, sunt, după Sf. Părinte, următoarele:

1) Dreptul de libertate politică și respectul neutralității micilor națiuni; 2) Eliminarea oricărei opresiuni contra minorităților naționale; 3) În domeniul noii organizări, întemeiate pe principii morale, nu este loc pentru strănte calcule egoiste, care tind la acapararea izvoarelor economice și a materiilor de folos comun; 4) În noua organizare nu va trebui să mai fie cu putință războiul total, sau o cursă a înarmărilor. Regula „pacta sunt servanda” va trebui să recapete întreaga valoare în raporturile internaționale. 5) În noua organizare va trebui ca Biserica să poată colabora în mod liber la reconstruirea socială și la înțelegerea dintre popoare.

Suveranul Pontific a exprimat apoi dorința ca o zi cât mai apropiată să aducă lumii strălucirea stelei din Bethleem deasupra ieslei noii organizări sociale de înțelegere între popoare și a dat binecuvântarea sa părintească „tuturor popoarelor universului, catolice sau nu, tuturor luptătorilor, tuturor celor care suferă”.

Sprîjinirea presei bune. Preasf. Ioan al Lugojului, înțelegând rostul mare al tipăriturii creștine, și-a îndrumat, pe calea „Sio-

nului Românesc” de sărbătorile Crăciunului, cum toți preoții în subordine, și mai ales pe cel din parohie, să facă propagandă întinsă pe tot teritoriul țării noastre române unite, și a lăsat să se știe că așteaptă, pe sfârșitul lui Ianuarie din acest an, raport amănunțit dela fiecare paroh și administrator parohial despre ostenețele ce au depus și roadele ce au cules pe câmpul acestui apostolat. Măsura această, din Preasf. o razimă pe temeuri mult și bine cumpănite, scriind, între altele:

„Ne-au trecut prin mâini toate rapoartele ce ne-au sosit în această privință. Avem și adresele tuturor preoților și credincioșilor din Dieceza Noastră cari sunt abonați la „Unirea”, „Unirea poporului”, și „Cultura creștină”. Unii dintre conducătorii districtelor și dintre preoți ne-au înțeles și și-au împlinit datorința cu vârf și îndesat. Tie mai mare dragul să vezi cât sunt de sprîjinite organele noastre de publicitate în parohiile unde preoții își dau bine seama ce înseamnă intrarea deasă în familie a unui prieten bun, nu pentru mâncă și a bea la masa ta, ci pentru a-ți da cele mai sincere și mai sigure îndrumări și povețe.

Durere, avem și preoți distinși cu brâu roșu, cari în munca apostolatului pentru răspândirea presei bune nu s'au distins deloc. Aceștia li-s'au spus și li-se vor mai spune cuvintele cari le merită.”

Să nădăjduim cele mai bune și dela această. Cet puțin de acum încolo.

La început de An Nou

— Din pastorala Preasf. VALER U TRAIAN —

Cu ziua de azi s'a sfârșit iarăși un an din viața noastră și stăm pe pragul noului an. E bine să folosim acest prilej, și acest început de an, și să privim puțin înapoi, spre a ne putea hotări cum să trăim de aci încolo.

Anul 1941 a fost un timp de grea încercare pentru neam și țară. „Aflându-se însă mai mulți de zece oameni drepti”, bunul Dumnezeu n'a permis să fim nimicii cu totul.

Virtual era demult conducătorul poporului. Se manifestase în variate ocazii. Dar planurile regelui constructor n'au trecut încă de proiect. Consolidarea internă era o cerință arzătoare. Ca un distins părinte, impacă cele 15—16 triburi ale Daciei, închegându-le într'un singur mănunchi, din care-și crește o generație nouă, călită în viață aspră și avânt, generație care-l urmează cu fanatism în toate clipele vieții. În același ritm se țes lucrările de înzestrare și organizare a armatei după sistemul roman. Rezultatele acestei pregătiri se văd în curând. În anul 85, Decebal se aruncă peste Dunăre, strivind fulgerător armata chefliului împărat Domițian. Oppius Sabinus, guvernatorul Moesiei, este decapitat, iar Corneliu Fuscus, care veni în Dacia să războie pe guvernator, n'a avut o soartă mai bună. În fața acestor fapte de arme se încheie cunoscuta pace, prin care Domițian acordă importante subsidii învingătorului.

Perioada de tăcere și muncă, rezultată din pacea de mai sus, putea croi alt curs istoriei, dacă la Roma n'ar fi urcat treptele tronului un răsfățat al ursitei... Dar cu Traian, istoria se schimbă. Hotărârile acestui împărat nu erau jumătăți de măsură. Răstimpul dintre cele două războaie pe cari le-a avut cu Decebal, au fost numai un prilej de pregătire pentru Traian. Mai precis, de contra-pregătire. Căci organizarea defensivă, prin fortifi-

FOIȚA „UNIRII”

O carte bună

B. Jordan: DECEBAL. (Edit. „Cuvântarea”. București. 1941. Pag. 345. Lei 120).

O lucrare întocmită cu multă mîgală și pronunțat discernământ critic, în care se îmbină talentul cu scrupulozitatea și perseverența omului de știință. O lucrare ce întinde pârție largă și plină de lumină în istoria întălnirii celor două popoare de acum optzeci veacuri. Menită să șteargă praful uitării și să aducă date precise din viața nefricatului rege, de care tremurau generalii și senatorii cetății capitoline. Carte, în care se încearcă reînvierea virtuților străbune, cari sălășluiesc latent în sufletele și brațele neamului nostru. Virtuți, pe cari scrierile istorice, el clasează într'un domeniu mitic, demult apus!

Decebal fășnește din legendă ca o sclipire de fulger, ca să reîntre tot așa de tainic în legendă, după o frumoasă expresie a d. B. Jordan. O minuțioasă scontare a trecutului, o analiză limpede a faptelor istorice făcătoare de năvalnicul povestitor al generației tinere, ne pune în față un Decebal viu, pe Decebal cel adevărat.

Date precise, asupra nașterii viteazului rege Dac, nu avem. Cronicile romane și bizantine au fost mai vitrege cu el decât cu un consul obscur. Prima ieșire publică, prin care Decebal se impune atenției lumii, este bătălia dată în Moesia în toamna anului 69, între armatele Daco-Sarmate, de o parte, și legiunile romane ale nefericitului general Fontenius Agripa. Au fost remarcate în aceste lupte, deopotrivă, aptitudinile ostașului destoinic și ale conducătorului de nădejde. Ura dușmanului cutropitor, creștea în el odată cu admirația pentru tehnica și tactica romană. Portretul lui, redat de d. Jordan în câteva pagini, îi mișcă și ultimele fibre.

Tineretea lui Diurpaneu — căci așa se numea înainte de a fi rege — este tineretea exemplarelor rarissime, hărăzite unei vieți afară din comun. Participa cu mult elan la serbările poporului, „se lăsa legănat de armonia sălbatică a cântecelor și asculta cu inima înfiorată de un cald sentiment național, legendele poporului despre eroii cari au făcut odinioară faima Daciei și au băgat groaza în vecini” (p. 39). Se perfecționează în arta războiului, în cunoașterea limbii latine, precum și în problemele de economie și administrație. Aceste calități, surprind atenția bătrânului rege Duras, care-i încredințează lui Diurpaneu titlul de șef de oaste, iar mai târziu, prin adopțiune, îl declară moștenitor de tron și rege al Dacilor.

...cum pe vremuri a fost nimicita cetatea So-
doma și Gomora; mai mult: înălțându-se ru-
șii și ferbinți la cer mai ales de pruncii
și nevinovați, bunul Dumnezeu și-a arătat mila
și ne-a dat un Conducător, ca să
putem restabili hotarele de răsărit și dacă
ne vom lăpăda de ispitele veacului acestuia
și de satana, și ne vom împreuna cu Hristos
din tot sufletul nostru și numai Lui îi vom
înslui, cum am promis în Sf. Botez, atunci în
anul 1942, pe care-l începem azi, ne va reda
tot ce am pierdut, ne va deschide din nou
Acerul, și ne va da ploaie și soare la timp po-
lintrivit, și holdele noastre din nou ne vor da
nutremântul și îmbrăcămintea de lipsă. Din
nou se va reintoarce pacea mult dorită și va
începe să se arete dragostea și bunăvoința
oamenilor pe pământ. Popor al lui Dumnezeu și dacă-L recunoaștem de
Domnul și Stăpânul nostru, ne va binecu-
vânta.

[...] Să nu ne mirăm că am pierdut fru-
mosul dar ce l-am primit din bunătatea lui
Dumnezeu în urmă cu 22 ani, și care a fost:
România mare. Prea am crezut și ne-am mân-
ărit că noi am făcut România mare. Așa apoi
ne-a arătat Dumnezeu că nu numai nu am
făcut-o noi, ci și cea primită de la Bunul Dum-
nezeu o am pierdut. Iar acum, când am în-
ceput să ne reîntoarcem iarăși la Dumnezeu,
Dumnezeu încă și-a îndreptat mila sa spre
noi, așa pe cum, în Testamentul vechiu, Dum-
nezeu pedepsea pe poporul ales când se le-
păda de El, iar când se întorcea și se căia,
i trimitea câte un conducător care să-l scape
de dușmani. Așa acum și nouă, după ce am
cerut ajutorul bunului Dumnezeu și am înce-
put a recunoaște că nu putem face nimica
fără ajutorul Lui atotputernic, ne-a dat povă-
zătorii, care împreună cu armata noastră, cu
toată modestia și încrederea în Dumnezeu,
au învins pe uriașul vecin din răsărit, care
voia să nimicească creștinismul din întreaga
Europă și să ne pună Neamul și Țara sub
jugul bolșevic.

...și durabile, cu tunuri de cetate — cata-
pulte, baliste și diferite inflamabile, — urzite
pe toată suprafața Daciei, până în Moesia,
intr'adevăr păreau ca inespugnabile pentru
oricare general al vremurilor, afară de Traian.
Războaiele acestor doi uriași din ve-
chime, nu s'au restrâns doar la câteva ac-
țiuni locale, după cum eram obișnuți să cre-
dem. Ele erau războaie în toată puterea cu-
rântului, cu îndelungate pregătiri, pe front
întins — dela Viminacium până la Marea
Vesgră, și din Moesia până la Parolissum — cu
șalonări în adâncime și joc de rezerve, ser-
viciul de informații, legături și transmisiuni,
provizionare, etc. Au fost războaie cari au
durat, în cari orice petec de pământ a fost
câștigat, respective pierdut cu tribut sânge-
ros. Iar dacă Decebal trebuie să cedeze în
fața împăratului roman, faptul se datorește,
de-o parte, geniului militar al acestuia care
prin spiritul său creator inventează noi
mijloace de luptă acolo unde cele cunoscute
sunt neputincioase, iar pe de altă parte se
datorește spiritului conservator și onest al
regelui Dac.

„El nu are geniul lui Alexandru, am-
plia lui Cambise și idealul politic al lui Traian,
care tinde la monarhie universală; el n'a dorit
n'a înfăptuit decât întărirea regatului în
fața unei etnicități pe care o vor susține,
cu voință de fier, conducătorii de noroadă“ (p.
64). Spațiul nu ne permite un răgaz mai
mare asupra acestor războaie. Căci numai o

Iar acum, ca România să se poată reface
cum a fost, pe lângă armată și mai mult de-
cât de ajutorul armatei are lipsă de ajutorul
nostru pe care îl putem da, începând o viață
adevărat creștinească, pe placul bunului Dum-
nezeu, cu ajutorul căruia ne vom ajunge scopul.

Să nu ne înfricăm de svonorile și de
vorbele celor fricoși, că anul 1942, pe care-l
începem, va fi cu mult mai săngeros ca cel
trecut și în acest an se vor cere cu mult mai
mari jertfe, ci să ținem tare la credința no-
astră, să-i mulțumim bunului Dumnezeu că
ne-am născut și putem trăi în sânul Sfintei
Sale Biserici, și să credem și să mărturisim
până la ultima noastră răsuflare, că nu există
decât una, sfântă, catolică și apostolică Bi-
serică. Și să nu Vă lăsați amăgiți de profeții
mincinoși ai nenumăratelor secte, și mai ales
de predicatorii baptiști, cari au cutezanța cea
mai mare să umble ziua și noaptea, să amă-
gească pe credincioșii noștri. Noi să ascultăm și
să plinim poruncile lui Dumnezeu și ale sfintei
Biserici. Să cercetăm sfânta liturghie, la care
se repetă Nașterea Domnului din Virgine și
jertfa de pe Cruce din muntele Golgota, să
ne ținem curat sufletul nostru, primind cât
mai des sfânta taină a mărturisirii și să ne
împărtășim des, dacă se poate chiar zilnic, cu
Trupul și Sângele preasfânt al lui Isus, așe-
zându-L și păstrându-L lângă și în inima
noastră. Să ne arătam dragostea noastră față
de bunul Dumnezeu sprijinind și ajutând pe
cei lipsiți

Trăind așa, creștinește, vom da cel mai
prețios ajutor și conducătorilor țării noastre,
ca să și împlinească misiunea; și atunci, ori
ce vor zice și vor face dușmanii Țării și ai
Neamului nostru, anul 1942 pe carele îl în-
cepem azi, pentru noi va fi un an de glorie
și de mângâiere.

Orientări statistice. Cifrele își au
graiul lor, care-i mai elocvent decât multe
discursuri măestrite. Privitor la *Eparhia Ma-
ramureșului*, aflăm în cerculara IX. 1941 dela

„Judecare de situație“, sau descrierea unei po-
ziții, ne-ar răpi pagini întregi. Binevoitorul
cititor le va găsi în carte.

Di B. Jordan, prin „Decebal“ a dat pu-
blicității o carte de netăgăduită valoare isto-
rică și literară. A dat o carte de maturitate
științifică, care aduce precizie și lumină în
controversatele teze ale unor vechi și valo-
roși scriitori ca: Herodot, Strabo, Suidas, A-
ristot, Frontinus, Eutropius, Criton, Joannes
Lidus, Dio Cassius, etc. etc. Peste tot, o mi-
nuțioasă și scrupuloasă tălmăcire și împletire
de fapte, culese din documente și inscripții,
ale căror punct central îl formează columna
lui Traian. „Decebal“ este mai ales o carte
educativă, după care tineretul nostru vioi în-
setoșează din generație în generație. Cititorul
ei ar dori, la lectura primelor pagini, să fie
o zi lungă, lungă... în care să nu-l tenteze
nici foamea, nici setea, nici altă ocupație, s'o
poată ceti rar și adânc, cuprinzând din filiole
ei o lume întregă și plină de demnitate¹⁾.

T. Aștilean

¹⁾ Toate bune și frumoase, câte le spune re-
censentul lucrării d. B. Jordan. Ne-am bucura însă dacă
autorul, la o eventuală nouă ediție, ar elimina din
carte năstrușnicia dela pag. 72: „Surpriza reapariției lui
(Zamolxis din subterana în care se ascunseser vreme
de trei zile), care avea să se recedite aproape în a-
ceeași formă ca Iisus Hristos“ etc. Intr'o tipăritură me-
nită unei obștii creștine, cum e cea română, asemenea
ciudățenii — ca să ne folosim de-un eufemism — n'au
ce căuta. Asupra acestui lucru credem că-i de prisos
să se stăruie mai mult. (N. R.)

Balamare o seamă de încreștări statistice in-
tr'adevăr grăitoare. Observând că-i vorba de
stări de lucruri dela sfârșitul lui Iunie 1941,
reținem, fără de nici un comentariu — care, și
dealtfel, în acest caz, ar fi de prisos — ceea
ce urmează:

1. Din numărul de 342.610 credincioși
câți am avut la 30 Iunie 1940 (deci după
pierderea Bucovinei) am pierdut prin moarte
6408, prin emigrare 12.803, prin treceri la
ritul latin 449, iar prin defecționare 837 cre-
dincioși (778 la reformați, 58 la pocăiți și 1
la ortodocși). Față de această pierdere de
20.497, s'a putut înregistra, în schimb, un spor
de 20.070, rezultând din 9299 botezuri, 2438
imigrări, 1 trecere dela ritul latin și 8332 re-
veniri dela alte culte (8244 dela ortodoxie, 80
dela pocăiți și 8 dela reformați). *Totalul cre-
dincioșilor pe Eparhie s'a cifrat deci cu
342.183 suflete.*

2. Grija acestor credincioși, organizați în
245 parohii, au avut-o 222 preoți (între cari
15 ruteni) din pastorație, cari dau, împreună
cu 21 preoți din gremiu, respectiv pensionari,
și cu 24 preoți refugiați (utilizați în Eparhia
din România), respectiv din misiuni (America)
sau la studii (Roma), un total de 267 preoți
ai Eparhiei Noastre. Tot aici amintim, că nu-
mărul clericilor Noștri a fost 25.

3. Dintre celelalte date mai încreștam
deocamdată următoarele: Cuminecări pascale
au fost 193.966, iar cuminecări din devoțiune
peste an 294.373, în total deci 488.339 im-
părtășiri, o cifră mult grăitoare pentru râvna
pastorală a clerului Nostru. Dintre cele 2940
căsătorii înregistrate, 67 s'au încheiat între
credincioși de rituri osebite, iar 45 au fost
căsătorii mixte, cari continuă a fi încă mult
prea multe. Și mai puțină cinste ne fac apoi
cele 120 căsătorii încheiate numai la forul
civil, cari sunt o adevărată pată pe trupul
Bisericii. Momente îmbucăritoare mai consti-
tuie în această lumină a cifrelor un număr de
263 reuniuni mariane cu 18.705 membri și
cele 183 organizații agrare, cu un număr de
19.108 membri, cifre impunătoare desigur, dar
cari sunt încă foarte departe de ceea ce va
trebui să ajungă mișcarea reunionistă a Epar-
hiei.

**Se caută spre cumpărare, pe seama
Bibliotecii Universității din Cluj la Sibiu, unde
se vor înainta ofertele, mai multe reviste și
ziare românești din Ardeal. Și anume:**

Apărute în Sibiu: *Foaia poporului* (anii
1892—1904, 1910 și următorii); *Foișoara Tele-
grafului român* (1876—1877); *Gazeta poporului*
(1917—1918); *Observatorul* (1880—1885); *Rân-
danica* (1894—1895); *Revista teologică* (1908—
1911, 1925); *Telegraful Român* (întreaga co-
lecție); *Tribuna* (1900); *Tribuna literară* (1900,
1901, 1902); *Vatra școlară* (1908 și urm.); *Patria*
(1919—1920).

Apărute în Blaj: *Cultura creștină* (1917-
1918, 1920, 1922); *Foaia administrativă archi-
diecezană* (1867); *Foaia bisericească* (1883—87);
Foaia bisericească și școlastică (1887—1890);
Foaia școlastică (1873—1876, 1878—1879, 1893
—1896, 1899 și urm.); *Învățătorul poporului*
(1848); *Musa română* (întreaga colecție); *Or-
ganul național* (1848); *Revista politică și lite-
rară* (întreaga colecție); *Unirea* (1891—1898,
1902, 1904, 1905, 1907—1910, 1912, 1914 și
urm.).

Apărute în Budapesta: *Adevărul—Glasul
poporului* (1903 și urm.); *Concordia* (1861—
1870); *Familia* (1865, 1867, 1860—1875, 1877
—1878, 1880—1897, 1900—1906); *Federațiunea*
(1868—1876); *Foaia ilustrată română* (1902—

1903); *Patria* (1871—1872); *Poporul român* (Intreaga col.); *Șezătoarea* (1875—1876); *Vitorul* (1884—1885); *Voința poporului—Voința poporului român* (1902—1903).

Apărute în Arad: *Pagini literare* (1916); *Românul* (1912—1918, 1920—1925); *Tribuna poporului* (1899, 1902—1903); *Tribuna* (1913 și urm.).

In alte localități: *Gazeta Transilvaniei*, Brașov (Intreaga col.); *Foaie pentru minte inimă și literatură*, Brașov (1840, 1844, 1847, 1859, 1862—1865); *Revue de Transylvanie*, Cluj, (Intreaga col.); *Albina*, Viena (1866—1867, 1870—1871, 1875); *Luminătorul*, Timișoara (1880—1893); *Dreptatea*, Timișoara (1895, 1898); *Drapelul*, Lugoj (1915, 1917—1918); *Libertatea*, Orăștie (1907 și urm.); *Revista ilustrată*, Șoimuș—Bistrița (1899, 1900, 1902); *Amicul familiei*, Gherla (1878).

Se caută nu numai volume complete, ci și numere răslețe. Biblioteca le primește bucurios și ca donație.

Știri mărunte

Calendarul „Unirii”. *Facem, cu dragă inimă, și anul acesta, ca în cei trecuți, un mic cadou stimatei noastre abonați:* Calendarul portativ al „Unirii”, pe care-l alăturăm la acest număr prim din 1942 al gazetei noastre. — Redacția „Unirii”.

Ceasuri sfinte. Surorile din Congregația blăjană a „Maicii Domnului” aflătoare la Clinicile Universitare din Sibiu, au avut parte, înainte de Crăciun, de exerciții spirituale de 10 zile, cu câte trei meditații la zi, ținute de păr. Dr. Septimiu Todoran, profesor de teologie în Blaj. Celor aflătoare aici în Blaj le procură aceeași bucurie sfântă, tot în atâta timp, chiar zilele acestea, păr. Dr. Alex. Todea, secretar mitropolitan.

Răsunetul declarațiilor Sf. Părinte. În cuvântarea sa de Crăciun, Vicarul Domnului și-a ridicat glasul împotriva tendinței de a abuza de numele creștinismului spre scopuri cari numai creștine nu sunt, cum face o anumită coterie gălăgioasă, care fabrică „un creștinism după propriul ei gust, o idolatrie care nu duce la mântuire; care nu are nici un principiu, contra patimei și contra potelilor trupului, ci un principiu al lăcomiei după aur și după bani și în contra bunei credințe și a vieții, — o religie fără suflet”. Redactorul diplomatic al agenției D. N. B. vede într-asta osândirea demoplu-tocrațiilor cari s'au întovărășit cu bolșevicii. Aceiași se întreabă: „Când Papa vestește oprimarea minorităților naționale, cine nu-și amintește de reaua întrebuintare a puterii făcută de fostul stat polonez în contra minorității germane?” — Redactorul diplomatic german ar fi putut pomeni, fără teamă de desmintire, și de minoritatea română aruncată în 1940 sub călcâiu străin.

Locale. De praznicul Sf. Ștefan și de Anul Nou a predicat, în catedrală, păr. Liviu Chinezu, rector seminariului și profesor de teologie; mâine va predica păr. Iuliu Maior, canonic mitropolitan; de Botezul Domnului va predica păr. Dr. Augustin Tatar, canonic mitropolitan, iar Duminica ce urmează va predica păr. Dr. Gavril Pop, profesor de teologie.

— La sfârșitul Sf. liturghii din ziua de Anul Nou, păr. Dr. Victor Macaveiu, vicar general și prepozit capitular, a slujit, în catedrală, un *Te-Deum*, în sobor de preoți, și în prezență de autorități locale bisericesti, școlare și administrative.

Biruința navală română. S'a înregistrat, și acum se face, oficial, cunoscută, și marelui public o nouă biruință navală română: În cursul lui Decembrie 1941 distrugătorul „Regina Maria” a scufundat un submarin sovietic în apele Mării Negre. Acesta este al doilea submarin bolșevic distrus de Marina Regală Română în decursul aceleiași luni, primul fiind scufundat de distrugătorul „Regele Ferdinand I”, tot în apele Mării Negre.

Frații împreună. Preoțimea din tractul protopopesc al Blajului s'a întrunit săptămâna trecută în *sinod protopopesc* la Blaj. Lucrările sinodale s'au început după sf. liturghie și după cuvântul de

învățătură duhovnicească al Preacuv. P. Augustin Pop, egumenul sf. mănăstiri dela Obreja. Vorbirea de deschidere — scurtă, bine cumpănită și simțită — a rostit-o păr. Iuliu Busoiu, protopopul districtual. Conferința, inteligentă și bine prinsă, a păr. A. Teodorescu dela Cenade a fost ascultată cu atenție și a dat loc la discuții folositoare.

Mexico a rupt relațiile diplomatice cu România. După cum e informată agenția „Rador”, corespondentul agenției D. N. B. — amăsurat celor publicate de United Press — anunță ca sigur că Republica Federală Mexicană a rupt relațiile diplomatice cu România. La fel a purces și cu Bulgaria și Ungaria.

Misionari catolici puși pe picior de libertate. Guvernul Africii de Sud internase 150 misionari catolici. S'a convins însă că rău a făcut purcezând așa, și a revenit asupra acestei opreliști. Așa, apoi, cei peste 250.000 băștinași catolici, au din nou parte de sfintele slujbe bisericesti și de Sf. Taine. Cele 380 biserici au fost deschise; școlile, în număr de 470, au început să funcționeze. De-ase-menea 75 de spitale, 41 dispensarii, 31 așezăminte pentru orfani, 67 lăcașuri de îngrijire a bătrânilor și șaracilor, etc. — Așa scrie ziarul catolic *The Southern Cross* (Crucea Sudului).

Aviz. Examenul de licență, sesiunea Februarie 1942, se va ține la Academia noastră în zilele de 4—6 Februarie 1942. Condițiile de înscriere și admitere la acest examen sunt cele prevăzute de regulamentul Academiei. Blaj, 30 Decembrie 1941. Rectoratul

CARTI & REVISTE

ZENOBIUS PĂCLIȘANU: Was heisst ungarische Nationalität? Wie man Ungar werden konnte. Bukarest 1941. (Dacia-Bücher). Pagini: 57. Prețul: ?

Stăpânită de lozinci ca aceasta: Minden ember legyen ember és magyar (= Tot omul să fie om și ungar) și altele ca ea, trecuta stăpânire maghiară făcea tot ce-i stătea în putință (și câte nu-i stăteau în putință stăpânirii ungurești) ca cel puțin toți slujbașii de stat, mici și mari, să-și maghiarizeze numele, ca după aceea să urmeze și a sufletului. După un cuvânt introductiv lămuritor a manoperelor de acest fel, d. Z. Păclișanu publică în această lucrare tabloul alor peste 600 de inși (dintre cari peste 300 de evrei) cari și-au maghiarizat numele în jumătatea primă a anului 1890. Printre acești nefericiți se află și câțiva români terorizați și slabi de inger (Albu, Chioreanu, Lupu și Gavrilă Man).

ALEX. TODEA: A doua venire a Mântuitorului. Studiu exegetico-dogmatic. Blaj, 1941. Pagini: 46 (format 8° mare). Prețul: 15 Lei.

E teza de doctorat în teologie a autorului. Fi-rește ca față de originalul latin, e mult redusă. Dar e binevenită și așa fiindcă tratează o problemă ce a intere-sat în toată vremea creștinătatea. Lucrată cu simț critic și pe temeiul de bogată și variată informație, această tipăritură laudă osteneala și priceperea păr. Alex. Todea, care ar fi bine să se poată spune cât de curând că a dat o pildă urmată și de alții.

G. POPA-LISSEANU: Originea Secuilor și Secuizarea Românilor. București. 1941. Pagini: 156. Prețul 100 lei.

Titlul cărții lasă să i-se întrevadă cuprinsul. Problemele de cari se ocupă autorul sunt desbătute calm și obiectiv, pe cât au îngăduit isvoarele informative. Pentru noi, Românii, sunt extrem de dureroase constatările de secuizare a atâtor frați de-ai noștri de sânge și de limbă, ortodocși și uniți, la fel de prigo-niți de o soartă mășteră. Ceeace nu înseamnă că n'am avut și noi, aștia alți Români, vina noastră pentru anumite pierderi în părțile secuizate.

ALEX. LĂPEDATU: 11 Februarie 1866 în perspectiva istorică a trei sferturi de veac. București. (Analele Academiei Române), 1941, Pagini: 22. Prețul: 20 Lei.

Abdicarea silită a domnitorului Alexandru Ion Cuza, din noaptea de 11 Februarie 1866, a fost obiectul a nenumărate discuții până acum. Cu trecerea anilor și cu potolirea patimilor lucrurile s'au tot limpezit însă, așa că astăzi, în perspectiva istorică a trei ster-

turi de veac, și după ce au văzut lumina tiparului operele istoricilor A. D. Xenopol (Istoria Domniei Cuza-Vodă) și Paul Henry (L'abdication du Prince Cuza-Vodă), academicianul român, d. Alex. Lăpedatu, etc.), comunicare sobră și magistrală, a putut veni cu mini cari să limpezească și această problemă atât tulburată din istoria noastră.

IOSIF E. NAGHIU: Preotul ca monoghist și muzeolog. Beiuș. 1941. Pagini: 12 P. Prețul: ?

Scoasă în broșură, această comunicare, făcută la Oradea într'un cerc mai restrâns, e un îndemn și cuminte și de real folos cultural-național, care ar pagubă să răsune în pustiu. Lămuririle și îndrumările ce se dau aci nu-s greu nici de înțeles, nici de înțuit.

Telefonul „Unirii”

Oficiul parohial Baia de Criș. Confirmăm primirea sumei de 1100 Lei, abonament pe 1941 de d-nii Dr. Nemeș Victor, Rusca Ioan, Rusca Alexandru, Gavril Trifan, Dr. Sirona Dragoș și Trifan Traian (a 1/2 an). Celor indicați în scrisoare le-am sistat primirea gazetei.

Oficiul parohial Paroșeni. Confirmăm primirea sumei de 400 Lei în contul abonamentului.

O. Gura-Humorului. Am primit 100 Lei, abonament pe o jumătate de an.

Oficiul parohial Bârcea-mare. Am primit 200 Lei. Achitat până la 31. XII 1940.

Gh. București. Chităm primirea abonamentului pe 1942.

B. Șelca-mare. Am primit 100 Lei, abonament pe jumătatea a doua a anului curent.

Oficiul parohial, Chereuș. Am primit 400 Lei, abonament pe 1940 și 1941.

Oficiul parohial, Sănnicolaul mare. Chităm primirea abonamentului pe 1942.

Oficiul parohial, Tuștea. Primit 300 Lei, chitat până la 30. VI. 1942.

Dr. T. Deva. Am primit abonamentul pe 1941.

Oficiul parohial, Hățăgel. Confirmăm primirea abonamentului pe 1941.

S. Aninoasa. Am primit 300 Lei, abonament pe 1/2 an 1941 și pe 1942.

Dr. P. Mociu. Primit 200 Lei, abonament pe 1941.

Biserica, Baia de Criș. Am primit abonamentul pe 1941.

Oficiul parohial, Șanovita. Chităm primirea sumei de 200 Lei, abonament pe 1941.

Dr. C. Târnaveni. Prin Librăria seminariului am primit 500 Lei, în contul abonamentului. Va plăti pentru suprasolvire.

Spre știre. Societatea Națională de Cruce Roșie a României, filiala Blaj, își va ține adunarea generală anuală în ziua de 11 Ianuarie 1942. Conducere

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10-21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invențiile proprii licențiate. Rechinze și scaune de fier pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telex 2376

